

Sygnatura akt I C 2832/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Konin, dnia 06-02-2019 r.

Sąd Rejonowy w Koninie I Wydział Cywilny w następującym składzie:

Przewodniczący: SSR Magdalena Bartłomiejczak

Protokolant: st.sekr.sąd. Jolanta Monkowska

po rozpoznaniu w dniu 04-02-2019 r. w Koninie

na rozprawie

sprawy z powództwa M. D.

przeciwko (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W.

o zapłatę

1. Zasądza od pozwanego (...) S.A. w W. na rzecz powoda M. D. kwotę 6.500 zł (sześć tysięcy pięćset złotych):
  - wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 15.06.2015r. do dnia 31.12.2015r. i następnie od dnia 1.01.2016r. do dnia zapłaty z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od kwoty 5100 zł (pięć tysięcy sto złotych),
  - wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od kwoty 1400 zł (tysiąc czterysta złotych) od dnia 21 listopada 2018 r. do dnia zapłaty
2. oddala powództwo w pozostałym zakresie;
3. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 3.472 zł (trzy tysiące czterysta siedemdziesiąt dwa złote) tytułem zwrotu kosztów procesu,
4. nakazuje zwrócić pozwanemu ze Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Koninie kwotę 135,45 zł (sto trzydzieści pięć złotych czterdzieści pięć groszy) tytułem nadpłaconej zaliczki.

SSR Magdalena Bartłomiejczak

Sygnatura akt I C 2832/16

UZASADNIENIE

Powód M. D. reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika wniósł pozew przeciwko (...) S.A. w W. o zasądzenie kwoty 5100 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 15 czerwca 2015 r. do dnia 31 grudnia 2015 r. oraz odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty, tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę i cierpienia w wyniku wypadku komunikacyjnego z dnia 28 października 2014 r. Ponadto wniósł o zasądzenie kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

W uzasadnieniu pozwu wskazał, że w dniu 28 października 2014r., jako pasażer samochodu osobowego marki R. (...) nr rej. (...), uległ wypadkowi komunikacyjnemu, który spowodował sprawca, ubezpieczony od odpowiedzialności cywilnej u strony pozwanej.

W trakcie leczenia rozpoznano u powoda pourazowy zespół bólowy i korzeniowy szyjny prawostronny, przykurcz wiążadeł i mięśni karku prawostronny z ograniczeniem ruchomości szyi w następstwie skręcenia kręgosłupa szyjnego.

Po przeprowadzeniu postępowania likwidacyjnego strona pozwana przyznała powodowi 2000 zł tytułem zadośćuczynienia.

W odpowiedzi na pozew pozwany wniósł o oddalenie powództwa i zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. Pozwany stwierdził, że skręcenie odcinka szyjnego kręgosłupa u powoda miało charakter powierzchowny, przemijający i nie spowodowało trwałego uszczerbku na zdrowiu. W ocenie pozwanego zgłaszane przez powoda dolegliwości o niewielkim nasileniu oraz niewielkie zmiany w badaniu lekarskim wynikają ze zmian chorobowych odcinka szyjnego kręgosłupa. Zdaniem pozwanego zgłaszane dolegliwości bólowe mają charakter subiektywny, ponieważ nie znajdują odzwierciedlenia w badaniach lekarskich, zwłaszcza w zakresie ewentualnych objawów korzeniowych. Nadto, pozwany wskazał, że uszkodzenia pojazdu świadczą o niewielkim działaniu sił oraz niewielkiej energii uderzenia. Pozwany stanął na stanowisku, że obrażenia, które opisał powód w pozwie nie mogły powstać wskutek kolizji z dnia 28 października 2014 r.

Pismem z dnia 21 listopada 2018 r. powód rozszerzył powództwo o kwotę 1400 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 15 czerwca 2015 r. do dnia 31 grudnia 2015 r. oraz odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty.

W piśmie z dnia 16 lipca 2018 r. pozwany podniósł zarzut przedawnienia, podnosząc, że dochodzone roszczenie przedawnia się z upływem 3 lat od zakończenia postępowania likwidacyjnego (art. 442¹§ kc). Pozwany wskazał, że ostatecznie stanowisko co do kwoty należnej z tytułu zadośćuczynienia pozwany zajął w decyzji z dnia 3 lipca 2015 r. W ocenie pozwanego powyższe oznacza, że roszczenie powoda przedawniło się najpóźniej w dniu 3 lipca 2018 r. Niezależnie od powyższego pozwany wniósł o oddalenie powództwa, w tym również w zakresie rozszerzonym.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny :

W dniu 28 października 2014 r. w K. pojazd marki F. (...) nr rej. (...), którym kierował P. O. uderzył w pojazd marki R. (...) nr rej. (...), którego kierowcą był powód O. S., a pasażerem M. D.. Siłą uderzenia pojazd marki R. (...) nr rej. (...) uderzył przodem w inny pojazd znajdujący się przed nim.

Sprawca zdarzenia, był ubezpieczony od odpowiedzialności cywilnej w (...) Spółka Akcyjna w W..

/bezsporne a nadto dowód : przesłuchanie powoda k. 47-47v., zeznania O. S. k. 67-67v., zeznania P. O. k. 68-69, notatka informacyjna o zdarzeniu drogowym k. 83, kopia notatnika służbowego k. 84-88/

Powód nie chciał pojechać do szpitala, do którego zgłosił się później z powodu nasilających się dolegliwości bólowych kręgosłupa szyjnego i lędźwiowego. W badaniu RTG w odcinku lędźwiowym i szyjnym nie było zmian urazowych. U powoda rozpoznano uraz przeciążeniowy kręgosłupa.

Po wypadku powód leczył się ortopedycznie. Do dnia 8 stycznia 2014 r. przebywał na zwolnieniu lekarskim. Nosił kołnierz ortopedyczny, korzystał z rehabilitacji, przyjmował leki przeciwbólowe. Przed wypadkiem powód nie przechodził leczenia ortopedycznego i neurologicznego. Był osobą aktywną fizycznie. Regularnie uczęszczał na siłownię. Po zdarzeniu przestał trenować, stał się mniej aktywny, przytył 20 kg.

Powód nadal odczuwa dolegliwości bólowe kręgosłupa szyjnego, z tego względów zażywa leki przeciwbólowe. Z uwagi na odczuwany ból, powód ma trudności z ułożeniem podczas snu. Powód okresowo korzysta z rehabilitacji – masaży, mobilizacji i ćwiczeń.

/dowód : dokumentacja medyczna k. 61-62, 65; przesłuchanie powoda k. 47-47v., opinia biegłego sądowego ortopedy traumatologa M. G. k. 184-187/

Dnia 24 października 2015 r. powód zgłosił się do szpitalnego oddziału ratunkowego ze złamaniem V kości śródstopia lewego.

/dowód : opinia biegłego sądowego ortopedy traumatologa M. G. k. 184-187/

Z informacji otrzymanej od partnera serwisowego R. (...) wynika, iż trudno określić czy w przedmiotowym pojeździe w fabrycznej kompletacji były montowane pasy bezpieczeństwa oraz zagłówki. W systemach producenta ze względu na wiek przedmiotowego pojazdu nie ma dokumentacji o tym czy na wyposażeniu seryjnym auta były pasy bezpieczeństwa i zagłówki.

Z dokumentacji fotograficznej znajdującej się w aktach szkody wykonanej podczas oględzin pojazdu przez stronę pozwaną wynika, że w przedmiotowy pojazd w chwili dokonywania oględzin posiadał zagłówki foteli przednich. Odnośnie pasów bezpieczeństwa trudno jednoznacznie z przedstawionej dokumentacji stwierdzić czy pojazd posiadał pasy bezpieczeństwa.

/dowód : opinia biegłego sądowego z zakresu techniki samochodowej P. P. k. 95-102/

Przyjmując, że prędkość uderzenia w tył pojazdu, w którym znajdował się powód nie była duża, można stwierdzić, iż w przebiegu zdarzenia mogło dojść do urazu skutkującego zgięciem kręgosłupa ku przodowi, a następnie jego przeprostem ku tyłowi z wtórnym przeciążeniem odcinka lędźwiowego. Niewątpliwie więc charakter zdarzenia mógł doprowadzić do powstania zespołu dolegliwości określanych jako whiplash.

U powoda nie stwierdzono obrażeń wskazujących na uderzenie tułowiem, w których z elementów przodu wnętrza pojazdu, co może przemawiać za tym, iż w chwili wypadku miał zapięte pasy bezpieczeństwa. Pasy bowiem stabilizują tułów i chronią przed tego typu obrażeniami. Prawidłowo zapięte i sprawne pasy nie chronią natomiast przed obrażeniami szyjnego odcinka kręgosłupa. Tak więc przyjmując, iż powód miał zapięte pasy, prawdopodobieństwo przeciążenia odcinka szyjnego byłoby analogiczne do sytuacji przy niezapiętych pasach.

/dowód : opinia biegłego sądowego z zakresu medycyny sądowej J. K. k. 129-131/

Przebyty uraz spowodował powstanie stałego uszczerbku na zdrowiu. Procentowy uszczerbek na zdrowiu w oparciu o załącznik do Rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 18 grudnia 2002 r. (poz. 1974) wynosi 5% uszczerbku na zdrowiu według punktu 94a, co jest uzasadnione objawami zespołu bólowego w odcinku kręgosłupa.

Przeprowadzone przez biegłego ortopedę badanie wykazało asymetryczne ograniczenie rotacji kręgosłupa szyjnego i pochylenia bocznego z objawami wzmożonego napięcia mięśni karku.

Stopień nasilenia objawów jest proporcjonalny do przyznanego uszczerbku. Zakres przewidzianej oceny wynosi od 5-20%. Jak wynika z wywiadu i dokumentacji leczenia u powoda nie doszło w przeszłości do urazu kręgosłupa szyjnego, a stopień nasilenia się zmian dyskopatycznych uwidocznionych w badaniu MR, wykonanym na zlecenie pozwanej ubezpieczalni, nie uzasadnienia jakichkolwiek dolegliwości czy ograniczeń. Uwidocznione w badaniu MR kręgosłupa szyjnego zmiany są niewielkiego stopnia. Powód nie przebył w przeszłości żadnego wypadku, ani też nie występuje u niego schorzenie, które powodowałyby występowanie zespołu bólowego.

W przyszłości nie należy spodziewać się wystąpienia jakichkolwiek dalszych następstw i powikłań, albowiem wykonane badania obrazowe nie wykazały naruszenia pierwotnej struktury anatomicznej organizmu, które to uszkodzenie struktury narządu mogłoby powodować w przyszłości powstanie i rozwój zmian zwyrodnieniowych.

Niewątpliwie wypadek i jego skutki były źródłem dolegliwości bólowych. I tak w oparciu o umowną 10* skalę WAS można określić, że w ciągu pierwszego tygodnia ból wyniósł 6*, do końca 2 tygodnia obniżył się do 5*, a na koniec pierwszego miesiąca 4* i do końca drugiego miesiąca 3*. Na poziomie 2/3* utrzymuje się do dnia dzisiejszego.

Dysfunkcja i stan opisywany w trakcie leczenia w poradni ortopedycznej nie może być wynikiem dyskopatii wskazanej u powoda w badaniu rezonansem magnetycznym dlatego, że w badaniu tym opisano niewielkie zmiany, które nie mogą powodować ograniczenia ruchomości i nie mogą powodować utrwalonych przedłużających się zespołów bólowych. Dlatego też stwierdzone ograniczenie i objawy zespołu bólowego należało powiązać z przebyłym wypadkiem.

/dowód : opinia biegłego sądowego ortopedy traumatologa M. G. k. 184-187, ustna opinia biegłego sądowego ortopedy traumatologa M. G. k. 219 – 219 v./

Po przeprowadzeniu postępowania likwidacyjnego powód otrzymał od pozwanego kwotę 2000 zł.

/dowód : pismo pozwanego z dnia 3 lipca 2015 r. k. 42, dokumenty w aktach szkody na płycie CD k. 44/

Ustalając stan faktyczny Sąd posłużył się dokumentami dołączonymi do akt, które zostały powołane w opisie stanu faktycznego, a także zeznaniami powoda oraz świadków O. S. i P. O..

Niesporny między stronami był przebieg zdarzenia, w postaci kolizji z dnia 28 października 2018 r. a także osoba sprawcy zdarzenia. Sporne były jedynie skutki kolizji i stopień krzywdy powoda. Powód opisał moment wypadku oraz wydarzenia, które miały miejsce bezpośrednio po nim, a także proces leczenia. Brak było podstaw, by kwestionować jego zeznania, gdyż znajdowały potwierdzenie w przedłożonym materiale dowodowym w postaci dokumentów, zeznań świadków oraz opinii biegłego z zakresu medycyny sądowej oraz biegłego z dziedziny ortopedii.

Sąd za wiarygodne uznał zeznania w/w świadków, gdyż są spójne, logiczne, wyczerpujące, uzupełniają się wzajemnie i z pozostałymi przeprowadzonymi dowodami, za wyjątkiem zeznań świadka P. O. co do wyposażenia samochodu R. (...) w zagłówki i pasy bezpieczeństwa, albowiem stoją one jaskrawej sprzeczności z fotografiami uszkodzonego samochodu i opinią biegłego P. P..

Odnosząc się do opinii biegłych sądowych Sąd uznał za wiarygodne opinie sporządzone przez nich w toku niniejszego postępowania. W ocenie Sądu, wydane w sprawie opinie biegłych sądowych są rzetelne, racjonalne, wewnętrznie spójne, logiczne, oparte na dokumentacji zgromadzonej w aktach sprawy a Sąd w pełni podzielił dokonane w nich ustalenia. Ustalając skutki wypadku w zakresie urazów ortopedycznych Sąd oparł się w szczególności na opinii biegłego M. G. – lekarza ortopedy, która to opinia została wydana po przeprowadzeniu wywiadu z powodem i po jego badaniu. Opinia ta była wobec tego bardziej szczegółowa i precyzyjna w zakresie ustalenia skutków opinii niż opinia biegłego lekarza specjalisty medycyny sądowej, który sporządził opinię wyłącznie na podstawie dokumentów.

Sąd zważył, co następuje :

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie niemalże w całości, tj. oddalone zostało jedynie częściowo roszczenie odsetkowe co do początkowej daty naliczania odsetek od kwoty rozszerzonego powództwa - 1400 zł, a także Sąd podzielił zasądzone należności odsetkowe – ustawowe i ustawowe za opóźnienie - na okresy do 31 grudnia 2015 r. i od 01 stycznia 2016 r. zgodnie z obowiązującymi przepisami, o czym niżej.

W pierwszej kolejności należało odnieść się do zarzutu przedawnienia roszczenia o zadośćuczynienie podniesionego przez pozwanego.

W ocenie Sądu zarzut ten nie zasługuje na uwzględnienie.

Zdaniem Sądu złożony pozew o odszkodowanie przerwał bieg przedawnienia (art.123 k.c.) także dla kwoty, o jaką poszkodowany podwyższył swe żądanie w trakcie procesu wskutek ustaleń Sądu, dotyczących wysokości szkody. W momencie wniesienia pozwu strona pozwana kwestionowała rozmiar szkody, zaś powód wnosił o dopuszczenie

dowodu z opinii biegłego lekarza na okoliczność wysokości uszczerbku na zdrowiu. W takim stanie rzeczy nie ulega wątpliwości, że powód dochodził w niniejszej sprawie całego odszkodowania, odpowiadającego rozmiarowi jego szkody, nie było natomiast intencją powoda ograniczenie roszczenia do jego części. Rozmiar szkody nie był możliwy do określenia w chwili wytoczenia powództwa, czego powód miał świadomość i dlatego wnosił o przeprowadzenie w tej materii postępowania dowodowego. Dopiero jego wynik wskazał na rzeczywisty rozmiar szkody i pozwolił określić wysokość żądanego odszkodowania, co powód wykorzystał do sprecyzowania roszczenia. Taka modyfikacja żądania nie była zmianą powództwa, wywierającą skutki w zakresie przedawnienia, wskazywane przez pozwanego. Uznać więc należy, że w takich okolicznościach faktycznych, jak w niniejszej sprawie, wniesienie pozwu przerwało bieg przedawnienia w stosunku do całej żądanej ostatecznie kwoty, która okazała się wyższa od sformułowanej w pozwie wskutek ustaleń Sądu co do rozmiaru szkody, co było wynikiem inicjatywy dowodowej powoda. Istotne jest to, że powód wnosił o dowód z opinii biegłego celem ustalenia rozmiaru szkody, z czego należy wnioskować po pierwsze, że dochodził całego odszkodowania, a po drugie – że rozmiar roszczenia uzależniony został od początku od wyników postępowania dowodowego.

W przypadku rozszerzenia powództwa w toku procesu, rozszerzenie powództwa na nowe roszczenie trzeba odróżnić od zmiany wysokości dochodzonego odszkodowania dokonywanej w ramach roszczenia dochodzonego pierwotnie, np. zmiana wysokości cen w toku postępowania i w związku z tym potrzeba ustalenia odszkodowania według cen z daty wyrokowania (art. 363 § 2 kc), oczywiście w ramach tej samej podstawy faktycznej żądania powoduje, że pierwotne wniesienie pozwu skutkuje przerwą biegu przedawnienia co do całości dochodzonej kwoty (por. wyroki Sądu Najwyższego z 13 grudnia 2012r. w sprawie IV CSK 142/12, LEX nr 1341697 i z 6 kwietnia 2011r. w sprawie I CSK 684/09, LEX nr 951732).

Zdaniem Sądu, powód nie wystąpił z nowym roszczeniem, a jedynie w oparciu o tę samą podstawę faktyczną i prawną zmienił wysokość dochodzonego zadośćuczynienia. Dlatego też nie może być mowy o przedawnieniu roszczenia także w części, o jakiej mowa w piśmie procesowym powoda z dnia 21 listopada 2018 r.

Podstawą żądania powoda jest przepis art. 444 § 1 i 2 oraz 455 § 1 kc.

Zgodnie z art. 444 § 1 kc, w razie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia naprawienie szkody obejmuje wszelkie wyniki z tego powodu koszty. Jeżeli poszkodowany utracił całkowicie lub częściowo zdolność do pracy zarobkowej albo jeżeli zwiększyły się jego potrzeby lub zmniejszyły widoki powodzenia na przyszłość, może on żądać od zobowiązanego do naprawienia szkody odpowiedniej renty (art. 444 § 2). Art. 445 § 1 stanowi, że w wypadkach przewidzianych w art. 444 sąd może przyznać poszkodowanemu odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę.

Uszkodzenie ciała w rozumieniu art. 444 § 1 kc polega na naruszeniu integralności fizycznej człowieka (np. rany, złamania). Naruszenie to może dotyczyć nie tylko samej powłoki cielesnej, ale również tkanek oraz narządów wewnętrznych (uszkodzenie organów wewnętrznych). Rozstrój zdrowia natomiast wyraża się w zakłóceniu funkcjonowania poszczególnych organów bez ich widocznego uszkodzenia (np. zatrucie, nerwica, choroba psychiczna). Możliwe jest jednocześnie zaistnienie uszkodzenia ciała i rozstroju zdrowia.

Zadośćuczynienie określone w art. 445 § 1 kc ma przede wszystkim charakter kompensacyjny i tym samym jego wysokość musi przedstawiać ekonomicznie odczuwalną wartość. Zgodnie z orzecnictwem Sądu Najwyższego wysokość ta nie może być nadmierna w stosunku do doznanej krzywdy i aktualnych stosunków majątkowych społeczeństwa, a więc winna być utrzymana w rozsądnych granicach (p. wyrok SN z dnia 22 marca 1978 r., IV CR 79 / 78). Winna to być zatem kwota „odpowiednia”. Dla oceny, czy określona suma jest „odpowiednim” w rozumieniu art. 445 § 1 kc zadośćuczynieniem za doznaną krzywdę, decydujące znaczenie ma charakter i rozmiar krzywdy doznanej przez poszkodowanego. Nie bez znaczenia jest tak ze szeroko rozumiana sytuacja życiowa, w jakiej znajduje się poszkodowany. Na ocenę tę nie ma natomiast wpływu sytuacja – w szczególności majątkowa – sprawcy szkody (p. wyrok SN z dnia 7 października 1998 r., I CKN 419 / 98).

Przebyty uraz spowodował powstanie stałego uszczerbku na zdrowiu. Procentowy uszczerbek na zdrowiu w oparciu o załącznik do Rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 18 grudnia 2002 r. (poz. 1974) wynosi 5% uszczerbku na zdrowiu według punktu 94a, co jest uzasadnione objawami zespołu bólowego w odcinku kręgosłupa.

Podkreślenia przede wszystkim wymaga, że stwierdzone u powoda niewielkie zmiany dyskopatyczne nie mogą powodować ograniczenia ruchomości i nie mogą powodować utrwalonych przedłużających się zespołów bólowych. Źródłem stwierdzonego ograniczenia i zespołu bólowego jest uraz doznany w wypadku z dnia 14 października 2014 r.

Powód, w chwili, gdy nastąpiło zdarzenie był osobą sprawną fizycznie. W niniejszej sprawie niewątpliwie stwierdzono u powoda następstwa powstałe na skutek wypadku natury fizycznej. Przede wszystkim powód doznał urazu w postaci skręcenia kręgosłupa szyjnego. Obrażenia te łączyły się z bólem, który nadal się utrzymuje. Po wypadku powód zmuszony był nosić kołnierz ortopedyczny, przebywał na zwolnieniu lekarskim, zrezygnował z aktywności fizycznej. Dolegliwości bólowe na poziomie 2/3* utrzymują się do dziś.

Jednocześnie w przyszłości nie należy spodziewać się wystąpienia jakichkolwiek dalszych następstw i powikłań, albowiem wykonane badania obrazowe nie wykazały naruszenia pierwotnej struktury anatomicznej organizmu, które to uszkodzenie struktury narządu mogłoby powodować w przyszłości powstanie i rozwój zmian zwyrodnieniowych.

Pozwany podnosząc, iż żądanie zadośćuczynienia przez powoda jest niezasadne wskazał, że

obrażenia, które opisał powód w pozwie nie mogły powstać wskutek kolizji z dnia 28 października 2014 r. Twierdzeniom pozwanego przeczą opinie biegłych sądowych z zakresu medycyny sądowej oraz ortopedii. Biegły medyk sądowy wskazał, że u powoda nie stwierdzono obrażeń wskazujących na uderzenie tułowiem, w którymś z elementów przodu wnętrza pojazdu, co może przemawiać za tym, iż w chwili wypadku miał zapięte pasy bezpieczeństwa, który nie chronił powoda natomiast przed obrażeniami szyjnego odcinka kręgosłupa. W braku odmiennych dowodów wersja powoda co do przebiegu i skutków wypadku jest spójna i przekonująca. Pozwany nie wykazał żadnym dowodem by do obrażeń ciała u powoda doszło w okolicznościach innych niż przez niego opisywane.

Natomiast biegły ortopeda stwierdził, iż w przebiegu zdarzenia mogło dojść do urazu skutkującego zgięciem kręgosłupa ku przodowi, a następnie jego przeprostem ku tyłowi z wtórnym przeciążeniem odcinka lędźwiowego. Niewątpliwie więc charakter zdarzenia mógł doprowadzić do powstania zespołu dolegliwości określanых jako whiplash.

Biorąc pod uwagę wszystkie przytoczone okoliczności Sąd uznał, iż odpowiednią kwotą zadośćuczynienia powinna być łączna kwota 6500 zł (5100 zł + 1400 zł).

O odsetkach od kwoty zadośćuczynienia 5.100 zł, Sąd orzekł zgodnie z żądaniem pozwu, zasądzając je od dnia 15 czerwca 2015 r. do dnia zapłaty. Zgłoszenie szkody nastąpiło w dniu 15 maja 2015 r., zatem po upływie 30 dni od dnia zgłoszenia szkody pozwany pozostawał w opóźnieniu z wypłatą zadośćuczynienia. Sąd miał przy tym na uwadze treść przepisu art. 481 k.c. i art. 359 k.c., w których od dnia 1 stycznia 2016r. wprowadzono różne wartości odsetek ustawowych, w zależności od tytułu, na podstawie którego one przysługują, Sąd wskazał w myśl art. 481 k.c., że te zasądzone na rzecz powoda od 1 stycznia 2016r. są odsetkami ustawowymi za opóźnienie.

Wskazać też trzeba, że rozszerzenia żądania nastąpiło w dniu 21 listopada 2018 r. , wobec tego naliczanie odsetek od kwoty 1400 zł od dnia 15 czerwca 2015 r. jest zupełnie niezrozumiałe. Tu Sąd przyjął, że zasądzenie może nastąpić dopiero od dnia rozszerzenia żądania (21 listopada 2018 r.).

Z uwagi na powyższe Sąd orzekł jak w pkt 1 sentencji wyroku.

W pozostałym zakresie żądanie odsetkowe od dochodzonej kwoty zadośćuczynienia zostało oddalone (pkt 2 sentencji wyroku).

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 98 § 1 i 2 k.p.c. Na rzecz powoda należało zasądzić 2400 zł wynagrodzenia pełnomocnika (§ 2 pkt 4 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych Dz. U. z 2015r. poz. 1804), 255 zł opłaty sądowej od pozwu, 17 zł opłaty skarbowej od pełnomocnictwa oraz 800 zł (500 zł + 300 zł) zaliczek na poczet wynagrodzenia biegłego.

Zgodnie z art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych, kosztami sądowymi, których strona nie miała obowiązku uiścić lub których nie miał obowiązku uiścić kurator albo prokurator, sąd w orzeczeniu kończącym sprawę w instancji obciąży przeciwnika, jeżeli istnieją do tego podstawy, przy odpowiednim zastosowaniu zasad obowiązujących przy zwrocie kosztów procesu.

W toku postępowania powstały koszty sądowe obejmujące należności związane ze sporządzeniem opinii biegłych w łącznej kwocie 1364, 55 zł (485, 85 zł + 360, 32 zł + 433, 56 zł + 84, 82 zł) oraz opłatą od rozszerzonego powództwa 70 zł. Po odjęciu zaliczek uiszczonych przez strony na opinie biegłych (500 zł + 500 zł + 300 zł) pozostały nieuiszczone koszty sądowe w wysokości 135, 45 zł. Powód wygrał sprawę niemal w całości, dlatego też nieuiszczonymi kosztami sądowymi należało w całości obciążyć pozwanego.

Mając powyższe na uwadze Sąd na podstawie art. 113 ust. 1 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych orzekł jak w punkcie 4 wyroku.

SSR Magdalena Bartłomiejczak